

Ingen bad om Ordet.

Sagens Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 69 af 1. April 1911 om Hærens Musikere.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3473).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Haus Berntsen: Lovforslaget gaar ud paa at indføre nogle Forandringer, der er ansete for ønskelige, i den gældende Lov af 1. April 1911 om Hærens Musik. I den nævnte Lovs § 8 blev der fastsat en Aldersgrænse, hvorefter Underhornblæserne kunde afskediges i 30 Aars Alderen. Denne Bestemmelse var indsat for at forebygge, at de Musikere, der valgte Stillingen som Militærmusikere til deres egentlige Levevej, blev for gamle, før de kunde opnaa Udnævnelse til Hornblæser. Da Tilgangen til de militære Musikkorps ikke har vist sig at være tilstrækkelig, foreslaar Ministeren nu at hæve denne Aldersgrænse. Den nugældende Lov bestemmer endvidere, at der skal være 78 Underhornblæser og Overhornblæser tilsammen, og i Overensstemmelse med de i sin Tid førte Forhandlinger har Administrationen senere bestemt, at kun Halvdelen af dette Tal kan være Underhornblæser. Men Følgen heraf har været, at Hornblæserleverne har været udsatte for at blive staaende i denne Stilling i en længere Aarrække, og da man mener, at det kan have været en medvirkende Aarsag til den ringe Tilgang, der nu finder Sted til Hærens Musikkorps, foreslaar Ministeren, at Hornblæserleverne helt skal udgaa af de faste Musikeres Klasse, og at man udelukkende skal anvende denne Grad paa civile Musikere, der ønsker en fast Ansettelse i Hæren. Men før en saadan Ansettelse maa der foregaa en Prøvelse for at sikre, at den vedkommende har den fornødne Uddannelse og kan gøre Tjeneste som Befalingsmand. En saadan Prøvetid er fastsat til 3 Maaneder, i hvilken de paagældende ligestilles med Hærens menige. Jeg er tilbøjelig til at tro, at en 3 Maaneders Prøvetid er for kort. Jeg

kunde have ønsket, at der havde staaet „mindst 3 Maaneder“. Jeg henstiller til Ministeren, hvis han er enig med mig, om man ikke kunde indføre en saadan lille Ændring ved anden Behandling.

Ifølge den nugældende Lov udnævnes Musikerne vaabenviis, men efter den nye Lov af 23. December 1914 udnævnes Hærens Underofficerer fremtidig af Ministeren, og en lignende Bestemmelse vil man indføre for Musikernes Vedkommende. Lovforslagets § 6 indeholder en Bestemmelse, der er i Musikernes Favør. I den gældende Lov kræves det, at de fast ansatte Musikere i Linien af forskellige Grader skal være bragte ned til det i Lovens § 1 fastsatte Tal senest den 31. Marts 1915. Her foreslaas det, at Nedgangen skal foregaa successivt, efterhaanden som der er Afgang mellem de faste Musikere. Hvilke finansielle Følger det vil have, kan jeg ikke overse. Motiverne indeholder ikke nogen Oplysning derom, og Ministeren har heller ikke udtalt sig derom, men jeg gaar ud fra, at det noget vil forøge Udgiften til Hærens Musik.

Ved Behandlingen af dette Lovforslag maa jeg mindes det gamle Ord: Tiderne skifte. Da jeg i 1911 reddede en Del Musik for Hæren ud over det, der var forskrevet i Hærloven af 1909, gjaldt det om at faa de finansielle Virkninger heraf sat ned saa hurtigt som muligt, idet det daværende Lovforslag, der blev ophøjet til Lov, gik ud paa at forøge Hærudgifterne med 150,000 Kr. Jeg glæder mig over, at den nuværende Minister har meget lettere ved at faa gennemført militære Foranstaltninger, selv om det koster betydelige Midler. Jeg misunder ikke den højtærede Minister, jeg glæder mig kun over, at Tiderne skifter, saa at Løsningen af denne Opgave gaar lettere for ham end for mig, og jeg ønsker, at det kunde lykkes at komme til en Forøgelse af Tallet ved de forskellige Musikkorps, thi de Musikkorps, der findes, er for faatallige. Der er ogsaa sket det Uheld ved vor Garnisonsordning, at der er enkelte Garnisonsbyer, der ingen Musikkorps har. Jeg skal ikke sætte disse to Ting i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, da det er mig bekendt, at der til Finansudvalget er henvist et Andragende angaaende Spørgsmaalet om Musikken i Hæren, og jeg tør forvente, at Finansudvalget, naar det afgiver Betænkning om de Andragender, der er henviste til det, vil foreslaa, at dette Andragende henvises til Ministeren. I hvert Fald vil der til den Tid